

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν εὐνοητικῶν, ἀληθῶς παραχρῆν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν διατριβῶν, καὶ ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστῶν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐπιτομικοῦ δραχ. 7. — Ἐξατομικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Ἀβίου, 119, ἔναντι Χρυσοσηλαιώσεως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 16 Μαρτίου 1896

Ἔτος 18ον. — Ἀριθ. 11

ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΠΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 72)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΑΠ' ΕΒΑΘΕΝ ΠΕΡΝΟΥΝ

Τὴν ἑσπέραν τῆς 31 Μαΐου, ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ εἶχε σταθμεύσῃ ἐπὶ τῶν συνόρων. Τὸ μέρος ἐκεῖνο ἀνῆκε πλέον εἰς τὴν Ἀλάσκαν, ἢ το ἔδαφος τῶν ρωσικῶν κτήσεις καὶ ὄχι τῆς Ἀγγλικῆς Κολομβίας, ὥστε ὁ Κασκαμπέλ ὡς πρὸς τοῦτο τοῦλάχιστον, ἠδύνατο νὰ εἶνε ἡσυχοσ.

Ὅθεν ἡ εὐθυμία τοῦ ἐπανῆλθε καὶ τὴν συνεμερίσθη ὀλόκληρος ἡ οἰκογένεια. Ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, μέχρι τῶν ἐσχαιῶν τῆς εὐρωπαϊκῆς Ρωσσίας, δὲν θ' ἀπεμακρόνοντο τοῦ Ρωσικοῦ ἔδαφους· τὸσον ἡ Ἀλάσκα ὅσον καὶ ἡ Ἀσιατικὴ Σιβηρία, αἱ ἀπέραντοι αὐταὶ χῶραι, μήπως δὲν ἀνῆκον εἰς τὸ κράτος τοῦ Τζάρου;

Τὸ δεῖπνον ὑπῆρξε φαιδρότατον. Ὁ Γιάννης εἶχε φονεύσῃ ἓνα μεγάλον καὶ παχύτατον λαγῶν.

— Τι καλὰ! ἔλεγεν εἰς τὸ τραπέζι ὁ Κασκαμπέλ. Βάλετε νὰ πιούμε, παιδιά. Ἐδῶ νομίζω ὅτι ἀνακνέω εὐκολώτερα. Εἶνε ἀέρας ἀμερικανικὸς ἀνακατεμένος με ἀέρα ρωσικόν· ἀναπνεύσατε ὅσον εἰμπορεῖτε παιδιά. Μὴν ἀνησυχῆτε! ἔχει ἀρκετὸν γιὰ ὄλους, ἀκόμη καὶ γιὰ τὸ Μακρολέλεκα, ποῦ ἔχει μὰ μύτη μακρὰ ἓναν πῆχυ. Ὄψ! ἀασ! Πέντε ἑβδομάδες τώρα ἐκόντεψα μὰ πάθω ἀπὸ ἀσφυξία εἰς τὴν καταραμένην ἐκείνην Κολομβίαν!

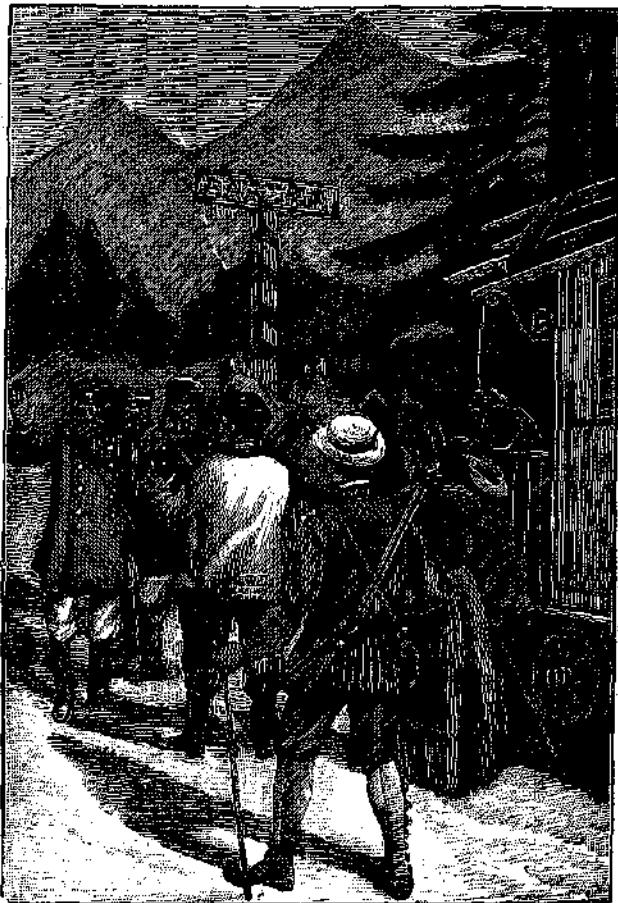
Εὐθὺς μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀπεσῶρθσαν νὰ κοιμηθοῦν. Διήλθον νύκτα ἡσυχωτάτην, ἐξυπνήσαντες δὲ λίαν πρωΐ, ἔκαμον ταχέως τὰς προτοιμασίας τῆς ἀναχωρήσεως. Πρὸ τῆς ἑκτῆς ἡ Εὐδρόμοσ Οἰκία ἐξεκίνησεν διευθυνομένη βορειοδυτικῶς, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν ποταμὸν Σίμφων, τὸν ὁποῖον εὐκόλον ἦτο νὰ διέλθωσι διὰ πορθμείου. Ἐδῶ ἡ

Ἀλάσκα σχηματίζει λεπτὴν λωρίδα γῆς, ἐκτεινομένην πρὸς νότον καὶ ὀριζομένην πρὸς δυσμὰς ὑπὸ ἀρχιπελάγους, αἱ κυριώτεραι νῆσοι τοῦ ὁποῖου εἶνε ἡ νῆσος τοῦ Πρίγκηπος τῆς Οὐαλίας, ἡ νῆσος Κροῦζερ καὶ ἡ νῆσος Σίτκα. Ἐπὶ τῆς τελευταίας ταύτης κεῖται ἡ πρωτεύουσα τῆς ρωσικῆς Ἀμερικῆς, ὁ Νέος Ἀρχάγγελος. Ὁταν ἡ Εὐδρόμοσ Οἰκία ἐφθασεν εἰς Σίτκαν, ὁ Κασκαμπέλ ἐσκόπευε νὰ σταθμεύσῃ ἐκεῖ ἀρκετὰς ἡμέρας, ἀφ' ἐνὸς μὲν διὰ ν' ἀναπαυθῆ, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ νὰ προετοιμασθῆ διὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ πρώτου τούτου μέρους τοῦ ταξιδίου του, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ καταλήξῃ εἰς τὸν Βερίγγειον Πορθμὸν.

Ἀνεχώρησε λοιπὸν ὁ Κασκαμπέλ, ἀλλὰ μόλις εἶχε κάμῃ ἓν βῆμα ἐπὶ τοῦ ἔδαφους τῆς Ἀλάσκας, ἐν ἐμπόδιόν του ἐσταμάτησε, καθὼς δὲ ἐφαίνετο, τὸ ἐμπόδιον τοῦτο ἦτο ἀνυπερβλήτων.

Ἡ φιλόξενος Ρωσσία, ἡ ἀδελφὴ τῆς Γαλλίας — ὡς τὴν ἐνόμαζεν ὁ Κασκαμπέλ, — δὲν ἐφαίνετο διαθεθεμένη νὰ δεχθῆ εὐμένως καὶ φιλοξένως τοὺς ἀδελφοὺς τούτους γάλλους, τοὺς ἀπαρτίστοντας τὴν οἰκογένειαν Κασκαμπέλ.

Τῷ ὄντι, ἡ Ρωσσία παρουσιάσθη εὐθὺς ὑπὸ τὴν μορφήν τριῶν χωροφυλάκων, εὐρώτων ἀνδρῶν, μὲ πικρὸν γένειον, μὲ μεγάλην κεφαλὴν, μὲ ρίνα ἀνάσιμον, φερόντων τὴν ρωσικὴν στολὴν καὶ τὸ πλατὺ ἐκεῖνο κασκέττον, τὸ ὁποῖον ἔμ-

«Ἐ, τότε δὲν ἔδωκ παράσσει.» (Σελ. 82, σελ. α')

πνεῖ σεβασμὸν εἰς τὸσα ἑκατομύρια ἀνθρώπων.

Εἰς ἓν νεῦμα τοῦ ἀρχηγοῦ, ἡ Εὐδρόμοσ Οἰκία ἐσταμάτησε καὶ ὁ Μακρολέλεκας, ὁ ὁποῖος ᾤδηγει τοὺς ἴππους, ἐκόλλεσε τὸν χεῖρόν του.

Ὁ Κασκαμπέλ ἐξῆλθεν εἰς τὴν θύραν τοῦ πρώτου διαμερίσματος, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων του. Καὶ ὄλοι κατῆλθον ἐκ τῆς ἀμάξης κάπως ἀνησυχοὶ ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν στολῶν ἐκείνων.

«Τὰ διαβατήριά σας; ἠρώτησεν ὁ ἀρχηγὸς ρωσιστῆ.

— Διαβατήρια; ἠρώτησε καὶ ὁ Κασκαμπέλ, εἰς τὸν ὁποῖον οὐδεμία γλῶσσα ἦτο ἄγνωστος.

— Μάλιστα! Είνε άπηγορευμένον να εισέλθετε χωρίς διαβατήριον εις τας κτήσεις του Τσαρού!
— Άλλά δέν έχομεν, αγαπητέ μου κύριε, ειπεν εύνενώς ο Κασκαμπέλ.
— Έ, τότε δέν θα περάσετε!
— Ο τόνος μεθ' ου έλέγησαν ταύτα ήτο πολύ άποφασιστικός. Ο Κασκαμπέλ ένθμισεν ότι του έκλεισαν καμμίαν θύραν κατάμουτρα. Έγνώριζε πόσον άύστηραι ήσαν αι ρωσικαί διατάξεις και έσχημάτισε την πεποίθησιν ότι άδύνατον ήτο να άποχωρήσουν οι άνδρες εκείνοι. Έν τούτοις επεχείρησε να τους μαλάξη.
«Γενναίοι Μοσχοβίται, τος ειπεν, ένδυναμόνων την φωνήν του και πολλάπλασιάζων τας χειρονομίας του» είμεθα Γάλλοι ταξειδεύοντες χάριν διασκεδάσεως και ήμων και των άλλων, ιδιαιτέρως δε, δύναμαι να καυχηθώ, των ένγενών βογιάρων, άν θελήσουν να μας τιμήσουν δια της παρουσίας των. Ένομισαμεν ότι ήτο περιττόν να εφοδιασθώμεν με χαρτιά, αφού επρόκειτο να πατήσωμεν το έδαφος της Αυτόυ Μεγαλειότητος του Τσαρού, Αυτοκράτορος πασών των Ρωσσιών.
— Να εισέλθετε χωρίς ειδικήν άδειαν εις την χώραν μας — τώ άπήντησαν, — αυτό δέν ήκούσθη ποτέ... ποτέ!
— Έ, δέν είνε δυνατόν ν' άκουσθή μια φορά, μια μονάχα φορά; ήπέλαθεν ο Κασκαμπέλ με τόνον εξόχως παρακλητικόν.
— Όχι! άπεκρίθη ο άρχηγός ξερωάς. Όπίσω και αφήστε τώρα τα λόγια.
— Μα τουλάχιστον, ήρώτησεν ο Κασκαμπέλ, που ήμπορει κανείς να εύρη διαβατήρια;
— Αυτό είνε δική σας δουλειά.
— Άφηστέ μας τουλάχιστον να ύπάγωμεν εις την Σίτκν, και εκεί δια του Γάλλου προξένου.
— Δέν ύπάρχει γάλλος πρόξενος εις την Σίτκν. Άπό που έρχοσθε;
— Άπό το Σακραμέντον.
— Άπό εκεί επρεπε να εφοδιασθήτε με διαβατήρια... Τώρα είνε περιττόν να επιμένετε.
— Άπεναντίς είνε πολύ άνωγαλόν, ήκέλευσεν ο Κασκαμπέλ, διότι επιστρέφομεν εις την Ευρώπην.
— Είς την Ευρώπην! και από εδώ επιστρέφουν εις την Ευρώπην;
— Ο Κασκαμπέλ ένόησεν ότι η άπάντησις του θα τον κατέστησε πολύ ύποπτον, διότι επιστροφή δια της οδου εκείνης, ήτο πράγμα αρκετά παράδοxon.
— Ναί... προσέθεσε... κάποιαι περιστάσεις μάς ήνάγκασαν να κάμωμεν άυτόν τον γύρον.
— Όλίγον μας ενδιαφέρει. Δέν είμπορείτε να περάσετε από τας Ρωσικάς χώρας χωρίς διαβατήριον.

— Έάν επρόκειτο να πληρώσωμεν το δικαίωμα της εισόδου, ειπε τότε ο Κασκαμπέλ, θα ήμπορούσαμεν ίσως να συνεννοηθώμεν.
Και ούτως όμως, έκλεισε τον ένα όφθαλμόν κατά τρόπον έκφραστικόν:
— Άλλ' η συννενοήσις δέν έφαινετο καθοριστή, ούτε ύπ' αύτους τους όρους.
«Γενναίοι Μοσχοβίται, εξηκολούθησεν ο Κασκαμπέλ, δέν ήκούσατε ποτέ την οικογένειαν Κασκαμπέλ;»
Και ένόησε τας λέξεις ως να ώμίλει τουλάχιστον περι της οικογενείας Ρωμάνωφ, της αυτοκρατορικης οικογενείας της Ρωσσίας.
— Άλλ' ούτε τούτο δέν συνεκίνησε τους άκάμπτους φύλακας. Έπρεπε να στρέψουν κατ' άνάγκην πρds το όπισω. Οι φύλακες μάλιστα τους ήνάγκασαν να δελθουν την μεθόριον και ως εκ τούτου ο Κασκαμπέλ εύρέθη πάλιν άπροσδοκήτως εις την Άγγλικήν Κολομβίαν.
— Ω φίλη!
Έννοε τις εύκόλως πόσον η περιπέτεια ήτο δεινή. Όλα τα σχέδια άνετρέποντο. Το δρομολόγιον, το γενόμενον δεκτόν μετά τόσου ένθουσιασμού, ήναγκαζόντο τώρα να το παραιτήσουν το πρds δυσμάς ταξειδίου, η δια της Σιδηρίας επιστροφής εις Ευρώπην, καθίστατο άδύνατος έλλείψει διαβατηρίου. Να φθάσουν δια Ξηρας εις Νεάν Υόρκην, τούτο προφανώς ήδύνατο να γίνηως είχαν τα πράγματα: αλλά πως να διαπεράσουν τον Άτλαντικόν ωκεανόν χωρίς άτμόπλοιον και πως να επιβιβασθών εις άτμόπλοιον χωρίς χρήματα δια να πληρώσουν τας θέσεις των;
Τδ να έλπίση τις ότι καθ' οδόν ήδύναντο να συνάξουν το άναγκαϊον ποσόν, ήτο πολύ τολμηρόν. Τούλάχιστον θα παρήρχετο πολυς χρόνος, διότι αι Ηνωμένα Πολιτεία είχαν χορτάση πλέον τον θίασον Κασκαμπέλ. Είνε ζήτημα άν θα εύόναξε σήμερα πλέον τόσα μόνολεπτα, δυα άλλοτε δολλάρια. Όχι! διευθυνόμενοι πρds άνατολάς, θα έχανον τον καιρόν των εις μάτην και πολλά έτη θα παρήρχοντο, χωρίς να κατορθώσουν να επιβιβασθών δι' Ευρώπην. Έπρεπε δια παντός τρόπον να εύρουν κανέν μέσον, ώστε η Έβδρομος Οικία να φθάση εις την Σίτκν. Τούτο έσκέπτοντο, τούτο έλεγον τα μέλη της οικογενείας, αφού άπήλθον οι αντιπρόσωποι της αδελφης Ρωσσίας.
— Πολύ άσχημη δουλειά, ειπεν η Κορνηλία, κινούσα την κεφαλήν.
— Πραγματικώς, άνέκραξεν ο Κασκαμπέλ και τώρα τί θα γίνωμεν;
— Έ και τί θα γίνης λοιπόν, γενναίε Κασκαμπέλ; Δέν θ' αγνωσθής, δέν θα θριαμβεύσῃς κατά της κατοτυχίας; Ποῦ είνε ται σχέδιά σου; Δέν θα έφούρης κανένα τρόπον σωτηρίας, σύ ό τόσον γόνιμος

εις έπινοήσεις; Όχι, δέν θα ύποκύψης μ' έσταυρωμένας χειράς! θάρρος!
— Καίσαρ, ειπε τότε η Κορνηλία, αφ' ου είχαμε την άτυχία να μας γυρίσουν πίσω οι κατηραμένοι εκείνοι χωροφύλακες, δέν δοκιμάζομεν να ιδώμεν τον άρχηγόν των;
— Τον άρχηγόν των; άνέκραξεν ο Κασκαμπέλ, άλλ' ο άρχηγός των είνε ο διοικητής της Άλάσκας, κανένας Ρώσος αξιωματικός, χειρότερος από εκείνους, που θα μας στείλῃ χωρίς άλλο στο διάβολο!
— Έκτός τούτου θα διαμείνῃ εις την Σίτκν, παρητήρησεν ο Γιάννης, και εκεί ακριβώς μάς είνε άπηγορευμένον να ύπάγωμεν.
— Ίσως όμως, παρητήρησε λιαν φρονίμως ο Μακρολέλεκας, οι σταυρωτήδες εκείνοι θα έδέχοντο να οδηγήσουν κανένα από μάς εις τον Διοικητήν.
— Ο Μακρολέλεκας έχει δικην, ειπεν ο Κασκαμπέλ, να μια καλή ιδέα.
— Έκτός άν είνε κακή, εφιθύρυσεν ο Μακρολέλεκας με την συνήθη του λογικήν.
— Τι θα χάσωμε να δοκιμάσωμεν, ειπεν ο Γιάννης, και άν θέλετε, πατέρα, πηγαίνω εγώ.
— Όχι, καλύτερα να πάγω εγώ, ειπεν ο Κασκαμπέλ, απέχει πολύ από τα σύνορα η Σίτκν;
— Καμμία εκατοστή λεύγες.
— Πολύ καλά, σε δώδεκα ήμέρες είμπορώ να είμαι όπισω. Ές αύριον λοιπόν!
Την επομένη λιαν πρds ο Κασκαμπέλ μετέθη πρds συνάντησιν των χωροφυλάκων. Δέν ήρησαν ούτε έδυσκολεύθη πολύ να τους συναντήσῃ, διότι εκείνοι είχαν μείνῃ εκεί εις τα περίε, φοβούμενοι μήπως ήθελεν επιστρέψει η Έβδρομος Οικία.
«Πάλιν εσεις;» τώ ειπον απειλητικώς. «Πάλιν εγώ!» άπήντησεν ο Κασκαμπέλ, με το γλυκύτερον του μειδίαμα. Και δσον ήδύνατο εύγενώς, φιλόφρονως και κολακευτικώς, ώμίλησε περι της έπιθυμίας την όποιαν είχε, να οδηγηθή παρα τη Αυτόυ Έξοχότητι, τώ διοικητή της Άλάσκας. Προσεφέρθη να πληρώσῃ όλα τα όδοιπορικá έξοδα του εύγενούς στρατιώτου, ό όποιος θα τον συνόδευεν, εκτός δε τούτου αφήκε να έννοηθή ότι θα τον εφιλοδώρει και ιδιαιτέρως, επαξίως της ευγενείας του και της άφοσιώσεώς του.
Και όμως η πρότασις δέν έγινε δεκτή άπεναντίας οι χωροφύλακες, παρεξηγοῦντες την έπιμονήν την όποιαν έδεικνυε, να διέλθῃ ούτως η άλλως τα σύνορα της Άλάσκας, ήρχισαν να τον θεωροῦν περισσότερο ως ύποκτον άνθρωπον και τον διετάξαν να όπισθοχωρήσῃ άμέσως, προσθέσαντες:

— Άν σε ξαναυροῦμαι εις Ρωσικόν έδαφος, δέν θα σε πάμε 'ς την Σίτκν, αλλά εις το πλησιέστερο φρούριο. Και μια φορά να μπῆ κανείς μέσα, δέν ξέρει πὰ οὔτε ποτε οὔτε πως θα ξαναβῆ!
— Άπρακτος λοιπόν και κατητής ο Κασκαμπέλ επέστρεφεν εις την Έβδρομον Οικίαν.
— Άλοιμόνον! Μήπως η κινητή τροχοφόρος κατοικία των Κασκαμπέλ θα μετεβάλλετο εις ακίνητον; Μήπως η άμαξα θα έμενε καρφωμένη εκεί επί της μεθορίου, ως πλοϊον το όποιον η θάλασσα ρίπτει εις την Ξηράν και το καρφόνει μεταξὺ των σκοπέλων;
Πόσον διάρρυσσε μελαγχολική η ήμερα εκείνη και αι άλλαι άκόμη ήμέραι, αι όποιαι την διεδέχθησαν, πριν η οικογένεια λάβῃ καμμίαν άπόφασιν!
Εὐτυχώς τα πρόβρια δέν έλειψαν. Υπήρχον πολλά άκόμη από τας κοινσέβας εκείνας, τας όποιας έσκόπων άλλως ν' αναθεώσουν εις την Σίτκν, επειτα είχαν εκεί άρθρον και λαμπρόν κυνήγιον. Ο Γιάνγκος μόνον επρόσεχε να μη εισέλθῃ εις το έδαφος της Άλάσκας. Θα έχανε το δόπλον του και θα επλήρωνε πρόστιμον.
Έν τούτοις λύπη βαθεία κατέεχε τον Κασκαμπέλ και τους περι αυτόν, την όποιαν έφαινον συμμερίζομενα και αυτά τα ύψη. Ο Ζάκος έφλυάρει δλιγώτερον του συνήθους, οι σκύλοι με καταδασσμένη ούραν, εξέβαλλον παρατεταμένα γαυγίσματα ανησυχίας. Μόνον ο Βερμουτ και ο Μονομάχος έφαινοντο εύχαριστημένοι εκ της πολυημέρου άργίας και της άφθόνου βοσκής, την όποιαν παρείχεν η πεδιάς.
«Πρέπει όμως να λάβωμεν μίαν άπόφασιν!» έλεγε συχνά ο Κασκαμπέλ, σταυρώνων τας χειράς.
Ναί, αλλά πῶς; ποῖαν;... Να είπωμεν την αλήθειαν, δι' αυτό δέν ανησυχεί πολύ ο Κασκαμπέλ. Αφ' ου δέν επρόκειτο να εκλέξη. Έπρεπε να ύπάγῃ πρds τα όπισω, αφ' ου τώ ήτο άπηγορευμένον να ύπάγῃ πρds τα εμπρός. Ούτε λόγος πλέον δια το τολμηρόν εκεινο ταξειδίου πρds δυσμάς. Άνάγκη πάσα να επιστρέψουν εις την Άγγλικήν Κολομβίαν και εκείθεν, δια των πεδιάδων του Φάρ οβίστ, να φθάσουν εις την ακτήν του Άτλαντικού. Και άμα θα έφθανον εις την Νεάν Υόρκην τί θα εκαιμον; Ίσως τίποτε φιλόφρονος θα ενήργουν κανένα έρανον ύπερ της εις την πατρίδα επανόδου της άτυχώς οικογενείας. Ω, πόσον ήτο τούτο έξευτελιστικόν δια τους έντίμους ανθρώπους, τους συνειδημένους να ζώσι δια της έργασίας των, τους ούδέποτε ζητήσαντας έλεημοσύνην! Κατηραμένοι οι αλιτήριοι εκείνοι που τους έκλεψαν εις το σιενόν της Σιέρας Νεβάδας!

« Άν δέν τους ιδώ κρεμασμένους, τους κακούργους, έλεγεν ο Κασκαμπέλ, θα πῆ ότι δέν ύπάρχει δικαιοσύνη εις άυτόν τον κόσμον!»
Τέλος άπεφασίσθη.
«Θα φύγωμεν αύριον, ειπεν ο Κασκαμπέλ την έσπέραν της 4 Ιουνίου. Θα γυρίσωμεν εις το Σακραμέντον και απ' εκεί πὰ...»
Δέν συνεπλήρωσε την φράσιν του. Είς το Σακραμέντον θα έδλεπαν. Άλλως τα πάντα ήσαν έτοιμα πρds άναχώρησιν. Δέν είχαν παρα να ζεβξουν και κατόπιν να γυρίσουν τα άλογα πρds νότον.
Η τελευταία εκείνη έσπέρα εις τα σύνορα της Άλάσκας υπήρξεν έτι μάλλον μελαγχολική. Όλοι εισώπων. Το σκοτός ήτο βαθύ. Ο ούρανος έκάλυπτετο από μεγάλων νεφών, φερομένων υπό του όρμητικού άνέμου πρds άνατολάς. Η ήμισέληνος είχε δύση όπισθεν των ύψηλών όρέων.
Ήτο έννεα η ώρα, όταν ο Κασκαμπέλ έδωκε διαταγήν να ύπάγωμεν να κοιμηθώυν. Την επομένη θ' ανεχώρων πρds της αύγης. Η Έβδρομος Οικία θα ήκολούθει πάλιν την οδόν, την όποιαν ήκολούθησεν από του Σακραμέντον.
Καθ' ην στιγμήν ο Μακρολέλεκας ήτοιμάζετο να κλείσῃ την θύραν του πρώτου διαμερισματος, ήκούσθη έκπυροσοκρότησις εκ μικρής άποστάσεως.
«Τουφεκιά! άνέκραξεν ο Κασκαμπέλ. — Ναί, τουφεκιά ήτανε! ειπεν ο Γιάννης.
— Κάποιος κυνηγός βέβαια, ειπεν η Κορνηλία.
— Κυνηγός τέτοια ώρα... τέτοια νυχτιά σκοτεινή... δέν το πιστεύω, παρητήρησεν ο Γιάννης.
Την στιγμήν εκείνην άντήχησε δεύτερος πυροβολισμός και ήκούσθησαν φωναί.
(Επεται συνέχεια)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΟΕΣ ΚΑΙ ΑΞΩΝ

[Κατά τον μύθον του Διόδωρου]

Μίαν ήμερα δύο βόδια με τα τέσσαρα τους πόδια εν άμάξι κουραδμένα έστραβοῦσαν ιδρωμένα.
Τότ' ο άξωνας αρχίζει 'στους τροχούς του όλο να τρίβη, και του λέν τα δύο βόδια:
«Άξωνά μου άν είχες πόδια και τ' άμάξι αυτό τραβοῦδες, όλη ήμερα θα θρηνοῦδες, αφού τόσο σύ στενάξῃς δίχως βάρος να βαδίζης!»
Γ. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Αγαπητοί μου,
Το Σάββατον ήρχισαν εις το Στάδιον οι δοκιμαστικοί Πανελλήνιοι Άγθωνες, σηκός των όποιων ήτο να εκλεχθών οι καλλίτεροι Έλληνες άθληται, οι όποιοι θα λάβουν μέρος εις τους προσεχείς Όλυμπιακούς. Όσοι παραυρέθησαν την πρώτην εκείνην ήμέραν — και σχετικώς δέν ήσαν πάρα πολλοί — ψεύγοντες από το Στάδιον, έλεγον:
— Αύριον θα είνε καλλίτερα. Αύριον το ένδιαφέρον των άγώνων θα είνε πολύ μεγαλύτερον. Αύριον θα γίνη και ο Μαραθώνιος δρόμος!
Και πραγματικώς, όλον το ένδιαφέρον των άγώνων τούτων το προεκάλεσεν και το συνεκέντρωσεν ο Μαραθώνιος δρόμος δι' αυτό την άλλην ήμέραν, την Κυριακήν, όχι μόνον το Στάδιον κατέκλυσαν χιλιάδες θεατών, άλλα και έξω, μέχρι της οδου Κηφισσίας, όθεν θα επέστρεφον οι δρομείς, ο κόσμος συνωστίζετο άπειρος. Με πόση ανυπομονησίαν περιέμενον τον νικητήν! και όταν έφάνη μακρῶθεν, τρέγων, πνευστικών, κάθιδρος και κατασνονορημένος, πύσα ούρα και ζήτω και χειροκροτήματα τον ένεπαθρυναν κατά της όρμητικῆς του διάβασης! Έντός του Σταδίου πάλιν η συγκίνησις είχε κορυφωθή. Την άφιξιν του πρώτου δρομέως ανήγγειλε μακρῶθεν κανονοβολισμός. Ρίγος τότε διέτρεψε τους θεατάς και από της στιγμῆς εκείνης όλων τα βλέμματα ήσαν άγωνιωδώς έστραμμένα πρds την έσοδον.
«Έρχεται! Έρχεται!... Επὶ τέλους ο νικητής εισήλθε και όρθιοι οι θεαταί τον δεδεδέχθησαν μ' ένθουσιώδεις έπευφημίας:
Όποια στιγμή συγκινήσεως αλησιμόνητος! Πολλοί ήτο άδύνατον να κρατήσουν τα δάκρυα. Η δόξα του νικητοῦ του Μαραθώνιου δρόμου, έπεσιάσεν ούτω την δόξαν όλων των άλλων νικητών και μόνον περι εκείνου ώμίλου οι έξερχόμενοι κατόπιν εκ του Σταδίου, πλήρως έντυπώσων.
Βεβαίως το ίδιον θα συμβῆ και κατά τους Όλυμπιακούς Άγθωνας. Τότε μάλιστα το ένδιαφέρον θα είνε άκόμη μεγαλύτερον, διότι μετά των Έλλήνων θ' αγωνισθών και ξένοι δρομείς, η δε γενική έπιθυμία θα είνε ν' αναδειχθή νικητής, εις το άγώνισμα τούτο τουλάχιστον, Έλλην, άπόγονος του παλαιού εκείνου μαραθωνομάχου.
Γνωρίζετε την ιστορικήν παράδοσιν. Μετά την μάχην του Μαραθώνου, εις των όπλιτών έτρέψε με δλην του την πανοπλιαν, έφθασεν εις τας Άθήνας και ανήγγειλεν εις τους άρχοντας την νίκην.
«Χαίρετε! Νικώμεν!» ειπε και με τας

λέξεις ταύτας εξέπνευσαν εκ του κόπου.

Αλλ' η αλήθεια του Ιστορήματος τούτου, μικροί μου φίλοι, αμφισβητείται. Πρώτον διότι δεν το αναφέρουν οι παλαιότεροι ιστορικοί, δεύτερον διότι αυτό καθαυτό φαίνεται απίθανον. Διατί να στείλουν πεζόν εκ Μαραθώνος νάγγειλη την νίκην, αφ' ου ηδύνατο κάλλιστα να στείλουν ένα ιππέα; Και αν ο στρατιώτης εκείνος, εκ της υπερβολικής χαράς, απεφάσισε μόνος του, άνευ διαταγής των ανωτέρων του, να τρέξη και να χαροποιήση με την άγγελίαν της νίκης τούς Αθηναίους, διατί να μη αποβάλη την κανοπλίαν, δια να είμπορέση να τρέξη εύκολωτερον και ταχύτερον; Επειτα αμφισβητείται ακόμη και το όνομα του άλλου τόν λέγουν Θέρσιππον, άλλοι δε Εὐκλέα. Ολ' αυτά κάμνον τούς νεωτέρους ιστορικούς νάμφιβάλλουν περι τής αθενείας της παραδόσεως.

Αλλ' αδιάφορον! Η ύπαρξις του άγγελου της εν Μαραθώνι νίκης πιστεύεται γενικώς, και πιστεύεται προ αίωνων. Η δόξα του είνε πλέον ριζωμένη εις τας καρδιάς εκατομμυρίων ανθρώπων. Δι' αυτό και ο σημερινός Μαραθώνιος δρόμος, εκίνησε τώσον το έν-

διαφέρον. Οί άθληται είνε τρόπον τινα ανακαραστάσεις του παλαιοῦ εκείνου άγγελου. Την στιγμήν δε καθ' ην οι νικηται επρόκειτο να εισέλθουν εις τὸ Σταδίον, πόσοι τών συγκεκμημένων και θακρύντων θεατῶν δεν ανέδραμον εις τὸ παρελθόν, δεν ενόμισαν δει ζῶσιν εις τὴν μεγάλην εκείνην ημέραν της νίκης! Η άγωνία καταίχε τὴν καρδίαν των, όπως τὴν καρδίαν τών παλαιῶν εκείνων Αθηναίων, οι όποιοι έναγωνίως περιέμενον τὸ αποτέλεσμα τῆς μάχης. Νικῶμεν ή ήττώμεθα; Αλλ' ίδου φθάνει πρώτος ο εξηγητλημένος και κατάσκοπος εκείνος δρομεύς. Είνε ο νικητής. Τὴν άγωνίαν διαδέχεται χαρά. «Χαίρετε! νικῶμεν!»

Εὐτυχῶς κανεις από τούς σημερινούς δρομείς του Μαραθώνος δεν απέθανεν εκ τού κόπου. Τα διαδοθέντα δει δύο εξ αυτών εκινδύνευσαν, δεν ήσαν αληθῆ. Διατήρησαν τας δυνάμεις των άκμαίας, μεθ' όλον τὸ τρίωρον εκείνο τρέξιμον, ελπίζεται δε ότι μεταξυ των πέντε εκείνων, οι όποιοι έφθασαν πρώτοι, θα είνε και ο νικητής του μέλλοντος.

Σας ασπάζομαι,

ΦΑΙΛΩΝ

Η ΚΛΑΨΙΑΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Τι εύκολά πού τα έχει τὰ κλάματα μικρά Φωφώ!

Με τὸ παραμικρὸν δάκρυα. Τῆς όμως λιγόν δυνατώτερα; Τὰ μάτια της τρέχουν ὡσαν ρυάκια. Τὴν μολώνουν; Τὰ μάτια της τρέχουν ποτάμι. Τῆς λέγουν « Γιατί τῶκαμες αυτό; » Τὰ μάτια της αναβρυτήρια. Τὴν τιμωροῦν; Ω, τότε πλέον πλημμύρα και κατακλισμός! Χί, χί, χί, χί... δός του δάκρυα, δάκρυα, δάκρυα. Αἰωνίως κλάματα, αἰωνίως δάκρυα...

Φαντάζεσθε τί άσχημον και τί ανυπόφορον πράγμα που είνε αυτό! Και δια τὴν Φωφώ είνε ακόμη χειρότερον, διότι κατὰ τάλλα είνε χαριτωμένον κοριτσάκι και αν δεν είχε αυτό τὸ ελάττωμα, ὅλοι θά την αγαποῦσαν

Επειτα με τὰ κλάματα τὰ αἰώνια χαλνῶ τὸ πρόσωπόν της, κοκκινίζουν

τὰ μάτια της, σάν μάτια άσπρου κουνίκλου, και αν εξακολούθησῃ έτσι, θά γίνῃ τόσον άσχημη που θά την συχαίνωνται ὅλοι Τί κρίμα!

Παιδιά και κοράσια, αποφεύγετε αυτό τὸ ελάττωμα. Δεν κλαίει κανεις με τὸ τίποτε. Κλαίει μόνον όταν έκαμε κάτι τι κακόν και λυπείται δι' αυτό και μετανοεῖ. Τότε μόνον συγχωροῦνται τὰ δάκρυα, διότι είνε δάκρυα ὄρατα, δάκρυα εύγενῆ, δάκρυα μετανοίας. Αὐτὰ οχι μόνον δεν άσχημίζουν τὸ πρόσωπον, αλλά και εύμορφίζουν τὴν ψυχὴν.

ΦΩΣ ΗΛΙΟΥ ΦΩΣ ΚΥΡΙΟΥ

Φῶς ήλιου θαλπερό, καθαρὸ, φέγγεις ὅλο τὸν καιρὸ ἔ τὸ λειβάδι τὸ χλωρό. Φέγγεις δάση και βουνά, και πελάγη γαλανά, και ἔ τὰ μέρη που φωτίζεις κάλλος και ζωὴ χαρίζεις.

Φῶς Κυρίου νοερό, ἱλαρό, φέγγεις ὅλο τὸν καιρὸ κάθε πλάσμα τρυφερό. Φέγγεις τὴν άγνή καρδιά, πῶχουν τὰ καλὰ παιδία, και τὸν νοῦν ὁπου φωτίζεις ἔ τὸ καλὸ τον συνειθίζεις.

Φῶς ήλιου θαλπερό, καθαρὸ, Φῶς Κυρίου ἱλαρό, φέγγετ' ὅλο τὸν καιρο, ναύρουμε ἔ τῇ μαύρῃ γῆ και ἔ τῇ σκοτεινῇ ζωῇ του Θεοῦ τὸν άγιο νόμο και τῆς ἀρετῆς τὸν δρόμο.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ [Ἐπ' άνεκδότου συλλογῆς]

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΚΤΙΣΤΗ

Σήμερον ήλθεν εις τὸ σπίτι μας ένας συμμαθητῆς μου, ένα πτωχὸ παιδί. Εφοροῦσε τὰ ἀποφόρια του πατέρα του, ο όποιος είνε κτιστής. Η μητέρα του του είχε μικρόνη, ὥστε να του έρχωνται εις τὸ σῶμά του' αλλ' εἶχαν ακόμη κηλιδας από ασθέντην και από πηλόν. Και ο πατέρας μου και εἶγω επεθυμούσαμεν πολὺ να έλθῃ τὸ παιδί του κτιστη εις τὸ σπίτι μας. Μόλις έμβήκε, εἶβαλε τὸ σκουφάκι του, παληδ και βρεγμένο ακόμη από τὸ χιόνι, και τὸ έχωσεν εις τὴν τσέπην του. Επερπατοῦσε σάν φοβισμένο και εἰργίζεν απ' ἔδῶ και απ' ἐκεῖ τὸ προσωπάκι του, κόκκινο και στρογγυλῶ σαν τὸ μῆλο. Όταν έμβήκε εις τὴν τραπέζιαν, έρριψε μιὰ ματιὰ ἔτὰ ἐπιπλα γύρω εἶδε μιάν εἰκόνα Ριγολέττου κρεμασμένην ἐκεῖ, και αφ' ου εκύταζε καλά καλά τὸν καμπύρην εἰπών και άσχημον γελωτοποιόν, του εἶβαλε τὴ γλῶσσα με τὸσφ ἄστερον μορφασμόν, που εἶδεκαρδισθήκαμεν ὅλοι μας από τὰ γέλια. Επειτα ἐπαίξαμεν τὰ ξυλάκια. Είνε τὸσφ ἐπιδείξιον τὸ

παιδί του κτιστη να κάμνη με ξυλάκια πύργους και γεφύρια, που σου φαίνονται θαῦμα πῶς στέκουν. Εργάζεται με σοβαρότητα και με ὑπομονὴν σάν να ήταν μεγάλος. Και ἐνῶ ἐπαίξαμεν, τὸ παιδί του κτιστη μᾶς εἶλεγε τὰ οικογενειακά του. Κατοικοῦν εις ένα ὑπόγειον. Ο πατέρας του εργάζεται ὅλην τὴν ημέραν και τὸ βράδυ πηγαίνει μιάν ὠραν εις τὴν Ἐκαγγελματικὴν Σχολήν. Η μητέρα του βράττει και σιδερόνει. Εμπθα λοιπόν ότι οι γονεῖς του είνε πτωχοί' ἐνόησα ἑμὲς ότι το αγαποῦν τὸ παιδάκι τους πολὺ' διότι, να μὲν του εἶχουν φορέματα πτωχικά, ἀλλὰ τὰ φορέματα αὐτὰ είνε ζεστά και περιποιημένα. Το ἀπογευμα ἐκαθήσαμεν εις ένα διάνι και ἐφάξαμεν ψωμί και σταφίδα. Όταν ἐσηκωθήκαμεν, ήθέλησα να καθαρίσω τὸ διάνι, τὸ ὁποῖον εις ένα μέρος εἶχε λερωσῆ με ἀσβέστες τὸ παιδί του κτιστη, ἀλλὰ ο πατέρας δεν με ἄφησε' μου ἐκράτησε τὸ χέρι και ὑστερὰ τὸ εἰτίναξε ο ίδιος με τρόπο, χωρὶς να τον ίδῆ ο συμμαθητῆς μου. Καθὼς ἐπαίξαμεν ἔπεσεν ένα κομμάτι από τὸ φορέμα του και ἡ μητέρα μου του το έρραψε. Το καίμενο εκείνο ἐκατακοκκίνησε και με μεγάλην ἐντροπήν ἐστέκετο και εκύταζε τὴν μητέρα μου ἐν φ τού το έρραπτε.

Αφου έφυγε τὸ παιδί του κτιστη, ο πατέρας μου με ἐπήρε από τὸ χέρι και μου εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια που δεν θά τα ξεχάσω ποτέ:

« Ξεχθεις γιατί δεν σ' ἄφησα να σκουπίσης τὸ διάνι; Γιατί αν σε εἶλεπεν ο συμμαθητῆς σου, όταν θά το εἰτίναζες, θά ἦτο τὸ ίδιον ὡς να τον ἐμάλωνές που τὸ ἐλέρωσε. Και αὐτὸ δεν θά ἦτο καλὸ πράγμα. Πρώτον διότι το ἐλέρωσε χωρὶς να το θελήν, και δεῦτερον διότι το ἐλέρωσε με τὰ φορέματα του πατέρα του, που τα ἀσβέστωσεν ο καίμενος εις τὴν δουλειά. Και ο,τι γίνεται εις τὴν δουλειά, δεν είνε ποτέ λείρα, οὔτε προξενεῖ ἐντροπήν. Είνε σκόνῃ, είνε ἀσβέστης, είνε πηλός, είνε χώμα, είνε ο,τι θέλης, ἀλλὰ λείρα ποτέ. Η εργασία δεν λερώνει. Ποτέ μην εἰπῆς δι' ένα ἐργάτην, ο ὁποῖος ἐπιστρέφει από τὴν ἐργασίαν του, ότι είνε λερωμένος. Λέγε μόνον ότι εις τὰ φορέματά του έχει τὰ ἴχνη, τὰ σημεῖα της ἐργασίας του. Να το ἐνθυμῆσαι αὐτὸ, παιδί μου, και να γαπᾶς τὸ παιδί του κτιστη, διότι είνε συμμαθητῆς σου και να τὸ σέβεσαι, διότι είνε παιδί ενός ανθρώπου, ο ὁποῖος εργάζεται για να ζῆσῃ! »

Κατὰ τὸ ἰταλικόν του ΕΛΜΕΝΑΟΥ ΔΕ ΑΜΙΤΣΙΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΣΤΙΟΤΗΜΑ]

[Συνέχεια ἔδε σελ. 78]

Και ο αγαθός ιερεὺς έφερε τὴν χεῖρα ἐπι τού μετώπου, πολὺ σκεπτικὸς και ἀνήσυχος.

— Ω, πάτερ-Ἰωσήφ, ἀνέκραξε τὸ παιδίον. Εἶσθε τώσον καλός, τώσον αγαθός, ὥστε ο Πανιερώτατος δεν θά σας ἐπιπλήξῃ ποτε δια τώσον μικρὸ πράγμα!

— Ελπίζω...

εἰλπίζω... ἀλλὰ πάντα ἀνησυχῶ.

Ο Πανιερώτατος εἶμπορεῖ να τα ἐμαθεν αὐτὰ και να υπέθεσε ότι δεν εἶμαι πλέον ἀκριθῆς εις τὰ καθήκοντά μου. Και διως ἐγὼ φροντίζω πάντοτε να τα κάμνω ὅλα, να μη λείπῃ τίποτε, και δεν παίζω φλόουτο παρα μόνον τὴν νύκτα με κλειστά παράθυρα ή τὸ πρωί, πριν να εἶδῃ ο ἥλιος, όταν κοιμούνται ὅλοι οι γείτονες.

— Αν δεν σας ἄκουσε λοιπόν κανεις, παρετήρησε πολὺ λογικῶς ο Φίλιππος, πῶς είνε δυνατόν να το ἐμαθε ο Πανιερώτατος; Δι' αὐτὸ, μου φαίνεται, δεν πρέπει να σας βασανίζῃ αὐτὴ ἡ ἰδέα.

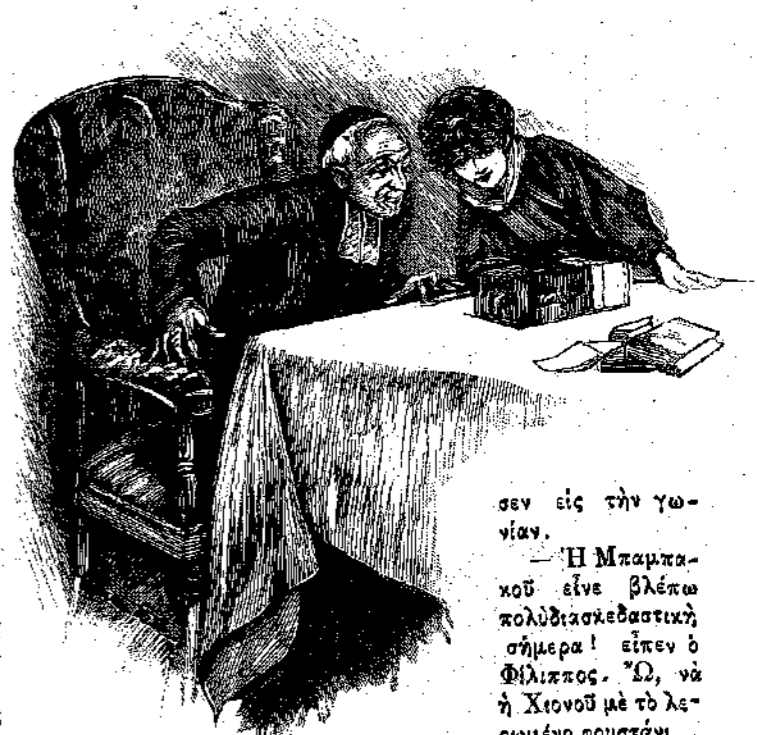
— Θα ἰδοῦμε... θα τὸ ἰδοῦμε... Τῶρα μου φαίνεται ότι αρκετὰ ἐπιμωρηθησαν τὰ παιδία μου. Θα τα βγάλω λιγάκι να τα ίδῆς πριν αρχίσουμε τὸ μάθημα. Τῶρα θά είνε πολὺ φρόνιμα.

Αὐτὰ εἰκὼν ο πατέρ-Ἰωσήφ, μετέβη εις τὸν κοιτῶνά του και μετ' ὀλίγον ἐπανήλθε, κρατῶν μικρὸν κλωβιον από σῦρμα, μέσα εις τὸ ὁποῖον ὑπῆρχον πολλὰ λευκά ποντίκια' όταν τὸ εἶθεσεν ἐπι της τραπέζης, τὰ ζώαρια ἤρχισαν να τρέχουν με πολλὴν ζωηρότητα από τὴν μίαν ἄκρην του κλωβίου εις τὴν ἄλλην, με τ' αὐτάκια των ὀρθια και με τὰ ματάκια τὰ κόκκινα, ἀστράπτοντα ὡς ρουβίνια.

— Ἰδέτε, ἰδέτε! ἀνέκραξεν ο Φίλιππος με μεγάλον θαυμασμόν. Παιζουν τὴν τυφλομουγα!

— Τα κατεργάρικα! εἶπεν ο πάτερ Ἰωσήφ με τόνον μη ἐκφράζοντα ὀλιγότερον θαυμασμόν. Η φυλακὴ μου φαίνεται δεν τα ἐσωφρόνισε διδῶν.

Αἴρνης ένα ποντίκι ἐπήρε ένα μικροσκοπικόν σάρωθρον, καμωμένον ἐπι τῆδες από μερικὰς τρίχας ἐξ ενός χρωσθῆρος, και ἤρχισε να σαρώνῃ τὸ κλωβιον γοργῶς, ὥσθην τούς συντρόφους του δεξιᾶ και ἀριστερᾶ. Αφου δε εἶτε λείωσε τὸ οικιακόν αὐτὸ ἐργόν λίαν εὐσυνειδήτως, εἶθεσε τὸ σάρωθρον ἐπι του ὤμου του και τρέχον δια τῶν δύο ὀπισθίων ποδῶν, μετέβη και τὸ ἐναπέθε-

σεν εις τὴν γωνίαν.

— Η Μπαρπακού είνε βλέπω πολὺ διασκεδαστικὴ σήμερα! εἶπεν ο Φίλιππος. Ω, να η Χιονοῦ με τὸ λερωμένο ρουστάνι...

Πόσον φαίνεται λυπημένῃ! Τῶρα, πά-

τερ Ἰωσήφ, κάμετέ τους γυμνάσια... μιὰ στιγμή, μόνάχα μιὰ στιγμή. Είνε πολὺς καιρός που δεν τα εἶδα να κάμουν γυμνάσια.

Ο Πάτερ-Ἰωσήφ δεν ήδυνῆθη νάντιστῇ εις τὸν πειρασμόν και ἀπεφάσισε να ἐπιδείξῃ ὅλα τὰ προτερήματα τῶν παιδιῶν του. Εκαθήσε λοιπόν πρὸ της τραπέζης και εἶωσε δια φωνῆς διαυγούς τὸ παράγγελμα:

— Στιχηθὸν ἐπι δεξιᾶ!... Στιχηθὸν ἐπ' ἀριστερᾶ!... Εμπρός! Μάρς!

Αμέσως τότε τὰ ποντίκια, ἰστάμενα ἐπι τῶν ὀπισθίων ποδῶν, ἤρχισαν να ἐκτελῶσι τὰς διαφόρους κινήσεις, οι όποιας τοις διατάσαντο, μετὰ σοβαρότητος και ἀκριβείας. Φαντάζεσθε πλέον τὰ θαυμαστικά ἐπιφωνήματα του Φιλίππου.

— Α! Ω! τί εὐμορρά που είνε! τί έξυπνα! θαυμάσια! ὠραῖα! εἶλεγε διαρκῶς.

Εν τούτοις ή ὄρα παρήρηχτο, χωρὶς οὔτε αὐτὸς οὔτε ο πάτερ-Ἰωσήφ να

το έννοον. Όταν τελοςπάντων έτελείωσαν τὰ γυμνάσια, ο γηραιός Ιερεὺς— ἄφ' οὗ πρῶτον ἐκύτταζε κατὰ τὸ παράθυρον καὶ κατὰ τὴν θύραν,— ἤρχισεν νὰ συρρίξη σιγά-σιγά ἕνα παλαιὸν βάλει. Ἀμείψως τότε ἡ Μπαμπασού, ἡ Χιονού καὶ αἱ ἄλλαι τῶν ἀδελφῶν ἤρχισαν νὰ στροβιλίζουν μὲ τὸν χρόνον. Τὶ ἀστεῖος χορὸς! ὁ Φίλιππος ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τὰ γέλια. Καὶ ἐνῶ τὰ ποντίκια ἐχόρευαν καὶ ὁ πᾶτερ-Ίωσή ἐσφύριζεν καὶ ὁ Φίλιππος κατεγογγεῖτο, τὰ βιβλία τοῦ μαθημάτος ἐλησημονήθησαν ἐντελῶς ὅπως καὶ ἡ πρόσκλησις τοῦ ἀρχιεπισκόπου.

Ὡς νὰ συνῆλθεν ἔξαιφνης ὁ πᾶτερ Ίωσῆ ἐκύττασε τὸ ὠρολόγιόν του καὶ εἶδεν ὅτι μισὴ ὥρα ὠσπὴ εἶχε περάσει μὲ αὐτὰ τὰ παιγνίδια. Τὶ ἐντροπή! Ἔβηγε τότε ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του ἐν μανδύλιον κόκκινον καὶ κίτρινον, ἐσκέπασε μὲ αὐτὸ τὸ κλαδίον ἀφορασιτικῶς καὶ εἶπε :

— Ἔλα, ἔλα, παῖδι μου, ἔχασαμε πολὺν καιρὸν. Ἐγὼ ἔκαμα ἄσχημα. Ἀλλ' αὐτὰ τὰ ζῶα εἶνε τόσο περίεργα, τόσο διασκεδαστικά, ὥστε τὰ ξεχνῶ ὅταν τὰ βλέπω νὰ γυμνάζωνται καὶ νὰ χορεύουν. Ἄσχημα, πολὺ ἄσχημα! Καὶ δὲν θὰ ἔχη διόλου ἄδικο ὁ Πανιερώτατος ἂν μ' ἐπιπλήξη αὐστηρῶς διὰ τὴν μανίαν αὐτὴν μου μ' ἔπιεσε μὲ τὰ ἄπρα ποντίκια!

Ὁ Φίλιππος ἀνέλαβε τὰ βιβλία του μὲ κάποιαν ἀπροθυμίαν καὶ ἔφ' ὅσον ἔκαμε τὸ μάθημά του, ἐνόμιζε ὅτι βλέπει τὰ ποντίκια νὰ χορεύουν μεταξὺ τῶν σελίδων τοῦ βιβλίου καὶ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ὁταν τὸ ὠρολόγιον ἐκτύπησε τὴν ὀγδοῆν, ἐσηκώθη, ἐμάζεψε τὰ βιβλία του καὶ τὰ τετράδιά του καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου τὸν ἐπερίμεναν ἡ θεία Ἀντωνία χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῆ διόλου τὴν ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν ἐσκόπευε νὰ κάμῃ εἰς τὸν πᾶτερ-Ίωσήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

ΕἰΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΕΝΕΒΟΡΤ

Ὁ ζωγράφος Ἐνεβορτ ἐκάθητο πρὸ τοῦ ἀκρίβαντος, εἰς τὸ σπουδαστήριόν του. Ἡ κατοικία του, εἰς τὸ ἑπάνω κἀτωμα οἰκίας τινὸς τῆς Βασιλικῆς ὁδοῦ, ἂν καὶ δὲν ἦτο μόνιμος, ἐν τούτοις ἦτο ἀρκετὰ κομψὴ καὶ ἀνετος. Ἐπὶ τῶν τοίχων, κεκαλυμμένων διὰ πολυχρόμων ὑφασμάτων, ἦσαν ἀνηρτημένα διάφορα ἰχνογραφήματα, προδίδοντα τὴν ἐξησηκμένην χεῖρα τοῦ καλλιτέχνου. Ἐπάνω εἰς τὰς τραπέζας, καὶ κάτω εἰς τὸ κἀτωμα ἀκόμη, ὑπῆρχον ἀγγεῖα φαρμακείου, χρωματισμένα ζωρῶς, μὲ διαφόρων εἰδῶν φυτὰ κομποῦ φυλλώματος, προσδίδοντα εἰς τὸ δωμάτιον τὴν ὄψιν μικροῦ ἄλσεως, σκιεροῦ καὶ δρο-

σεροῦ. Τὴν διακόσμησιν συνεπλήρουν κολλαὶ εἰκόνες ἐπὶ ἀκριβάντων, διάφορα ἀντικείμενα τέχνης, βιβλία καὶ περιοδικά, ἐσπερμέννα ἀτάκτως κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν καλλιτεχνῶν.

Ἐπὶ διβανίου χαμηλοῦ, ἐστρωμένου διὰ περσικοῦ ὑφασμάτος, ἦτο ἐξηκλωμένη ἡ κ. Ἐνεβορτ, ἡ σύζυγος τοῦ ζωγράφου. Νεαρὰ καὶ λεπτοκαμωμένη γυνὴ, μὲ λεπτὰ χαρακτηριστικά, μὲ μαῦρα μαλλιά, μὲ παρειὰς ἰσχυρὰς κάπως καὶ φλογερὰς ἐκ τοῦ πυρετοῦ, ἐφαίνετο πολὺ μελαγχολικῆ. Μὲ τὴν μίαν χεῖρα ὑπεβάσταζεν ὀπισθεν τὴν κεφαλὴν τῆς μὲ τὴν ἄλλην ἐκράτει ἐν βιβλίον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου μόλις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐρριπτεν ἐν βλέμμα. Ἐφθόρει ἐσθῆτα λευκὴν μὲ πλοῦσια μαῦρα κεντήματα καὶ ἐν σάλιον, μαῦρον ἐπίσης, τῇ ἐσκέπαζεν τοὺς πόδας. Ὁ ἦτο ὠραία, ἂν δὲν ἐφαίνετο πάσχουσα καὶ καταβεβλημένη, μὲ τὴν περίλυπον ἐκείνην ἐκφρασιν τῆς φρουσιγενώμαστος. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐβήγε καὶ ἐκλονίζετο ὅλη. Τὸ διβάνιον εὐρίσκετο πλησίον τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, διὰ τοῦ ὁποίου εἰσηρχετο ὁ γλυκὺς καὶ μυρωμένος ἀῆρ τῆς ἀνοιξέως, ὁ σίαν νὰ μακρὰ φύλλα τοῦ φοίνικος, ὁ ὅποιος ἐξέτεινε τοὺς κλάδους του ὑπὲρ ἄνω τῆς κεφαλῆς τῆς νεαρῆς γυναίκας.

Ὁ κ. Ἐνεβορτ ἐτελείωνε μίαν εἰκόνα παρυσθῶσαν σκηνὴν οἰκογενειακὴν πολὺ εὐμορφον, καὶ ἦτο βυθισμένος εἰς τὴν ἐργασίαν του. Ἐπὶ τέλους ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶπε μὲ ἐνδιαφέρον :

— Τὸ διβάνι δὲν εἶνε πολὺ κοντὰ 'ς τὸ παράθυρο, Λαύρα;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἡ κυρία Ἐνεβορτ διὰ φωνῆς ἀδυνατόν. Δὲν εἰμπορῶ νὰ ζῆσω χωρὶς αἲρα. Κ' ἐγὼ εἶδῶ πὺ εἶμαι μόλις ἀνακνέω.

— Μήπως εἶσαι περὶ ἄρρωστη σήμερον; ἠρώτησε μὲ γλυκύτητα ὁ ζωγράφος, ὁλονὲν ἐπεξεργαζόμενος τὸν πίνακα του διὰ τοῦ ἐλαφροῦ του καὶ εὐκινήτου χρωστήρος.

— Ἐέρω κ' ἐγὼ; . . . ἀπήντησεν ἡ νεαρὰ γυνὴ διὰ φωνῆς κλαυθμηρῶς πότε πότε λίγο, πότε πότε πολὺ, ὑποφέρω πάντα τόσῳ! Ἀπὸ ἡμέρας σὲ ἡμέρας ἡ ἀδυναμία μου αὐξάνει.

— Τὸ συλλογίζεσαι αἰώνως καὶ γι' αὐτό, ἀγαπητῆ μου Λαύρα! Προσπάθησε νὰ λησημονήσῃς λιγάκι τὴν λῆψιν σου. Νά, κάμνε ὅπως ἐγὼ! λησημονεῖ καὶ ἐργάζου.

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ λησημονήσω, Ἐνεβορτ, ὄχι, δὲν εἰμπορῶ, καὶ ἔπειτα ὅστε θέλω. . . Σήμερα εἶνε ἕξι μῆνας ποῦ ἐχάσαμε τὸ θησαυρὸ μας, τὸ χρυσό μας τὸ παιδάκι. Τὶ κακὸ ἐκάμαμε γιὰ νὰ τιμωρηθῶμε ἔτσι;

— Ἀγαπητῆ μου Λαύρα, μὴν οἰμολῆς μὲ τὴν πικρίαν! εἶπεν ὁ ζωγράφος.

Κάμε ὀλίγο θάρρος, σὲ παρακαλῶ, γι' ἀγάπῃ μου. Ἰδέε, δὲν σε παραγορεύει, δὲν σε ζωογονεῖ αὐτὴ ἡ θέα; Τὶ ἐξαισία προῦξ! Ἀκούσε πῶς κελαιδῶν τὰ πουλιά! πῶς μοσχοβολᾷ τὸ ἀεράκι ἀπὸ ἄνθη πορτοκαλιάς, γιασμεῖα καὶ τριαντάφυλλα! Ἰδέε τι λαμπρὸν ποῦ εἶνε τὸ φῶς τοῦ ἑαρινοῦ ἡλίου καὶ πῶς χρυσάνει τὰ μεγαλοπρεπῆ ἄνθη ἐκείνης τῆς μανώλιας εἰς τὸν ἀπέναντι κῆπον!

— Ἀ, γιὰ μένα πειὰ δὲν ὑπάρχουν οὔτε πουλιά, οὔτε ἄνθη, οὔτε ἡλιος! εἶπε κλαίονσα ἡ Κυρία Ἐνεβορτ.

— Νά συλλογίζεσαι τὴν ζωὴν, ἀγαπητῆ μου Λαύρα, ἀντὶ νὰ συλλογίζεσαι αἰώνως τὸν θάνατον! συλλογίσου τόσα ἄλλα παιδιά που ζοῦν καὶ ζοῦν μόνον διὰ νὰ ὑποφέρουν συλλογίσου τὴν δυστυχισμένην ζωὴν ἐκείνης τῆς μικρᾶς κόρης ποῦ σε εἶπα, ποῦ μου ἐπώλησε χθὲς αὐτὸ τὸ ἀγαλματάκι.

Ἐδῶ ὁ κ. Ἐνεβορτ ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τοῦ Κουσαζιμάδου, ὁ ὅποιος ἦτο τοποθετημένος τιμητικῶς εἰς τὸ μέσον μιᾶς τραπέζης, μ' ἐν ταμάχιον ἐρυθρὸν βελούδου ὀπισθεν, διὰ νὰ φαίνεται καλλιτέρα.

— Μοῦ ἐκίνησε πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον ἐκεῖνο τὸ κοριτσάκι, ἐξηκολούθησεν ὁ ζωγράφος ἄλλ' ὄχι ὅσον τὸ ἀγοράκι. Νά το ἔβλεπε, Λαύρα! Μὰ δὲν εἰσέβρεις πόσῳ μοιάζει τοῦ παιδιοῦ μας. Ἐγγιτὴν ἴδια ἡλικίαν καὶ—περίεργον πρᾶγμα—τὸ λέει Φίλιππον!

(Ἐκεῖτα συνέχισεν)

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ὁ ΧΑΡΤΙΝΟΣ ΑἼΤΟΣ

Ἐπετοῦσε πρὸς τὰ ὕψη ὁ χάρτινος αἰτὸς καὶ ἦτο ἴσχυρὸν ὑπερήφανος. Ὁ ἀέρας ἐφυσούσε εὐνοϊκῶς, ὁ σπάγος ἦτο μακρὸς καὶ ὁ αἰτὸς ὄλω ἀνέβαινεν, ἀνέβαινεν. . . Ἀπὸ τὸ ὕψος του βλέπει κάτω εἰς ἕνα κῆπον μίαν πεταλούδαν, ἡ ὁποία ἐπέτα ἀπὸ ἄνθη εἰς ἄνθη καὶ τῆς φωνάζει :

— Τὸ πιστεύεις, ἀγαπητῆ μου, ὅτι μόλις σε διακρίνω; Γιὰ πέ μου ἀλήθεια, δὲν ζηλεύεις ποῦ με βλέπεις νὰ πετῶ ἔτσι ψηλά;

— Ἐγὼ νὰ σε ζηλεύω; ἀπήντησεν ἡ πεταλούδα. Ὅχι μὰ τὸ ναί! Καὶ γιὰτί νὰ σε ζηλεύω; Γιὰτί τάχα πετᾷς ποῦ σε κρατεῖ δέσιμον; Ποῦ εἶνε ἡ ἐλευθερία σου, ὑπερήφανέ μου; Ἐγὼ πετῶ χαμηλὰ, εἶνε ἀλήθεια! ἀλλὰ πετῶ ὅπου θέλω. Δὲν εἶμαι δούλη κανενός.

— εἶσαι δούλος τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ σπάγου καὶ πετᾷς διὰ νὰ διασκεδάσῃς τοὺς ἄλλους. Ἀ, ὄχι, ἐγὼ οὔτε σου μοιάζω, οὔτε σε ζηλεύω. Καὶ μάλιστα δὲν ἐννοῶ γιὰτί εἶσαι τόσῳ ὑπερήφανος.

(Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Κριστῶ)

Τὸ ἀδελφάκι τοῦ μικροῦ Μιμῆ

Ὁ μικρὸς Μιμῆς ἔχει ἕνα ἀδελφάκι ποῦ μόλις ἤλθεν εἰς τὸν κόσμον. Δὲν εἶνε ἀκόρη ὅκτω ἡμερῶν τὸ μπεμπέ, ἀλλὰ ὁ καιρὸς δὲν σημαίνει εἶποτε καὶ ὁ Μιμῆς ἀγαπᾷ ἀπὸ τῶρα πολὺ τὸ ἀδελφάκι του. Τὴν πρώτην φορὰ ποῦ το εἶδεν, εἶπε πὺ δὲν εἶνε ἀδελφός, πὺς εἶνε πολὺ μικρὸ ἀλλὰ ἀρκετὰ μεγάλον καὶ πρὸ πάντων πολὺ χαριτωμένον. Λέγει πρὸ ἀδελφάκι μ ο υ κ μὲ ὕψος ἀληθοῦς ἰδιοκτήτου. Νομίζει δὲ τὸ ἀδελφάκι ἀνῆκει περισσότερο εἰς αὐτὸν παρὰ εἰς τοὺς ἄλλους καὶ οἱ ἄλλοι αὐτοὶ εἶνε αἱ ἀδελφαὶ του. Εἶνε ἀληθές δὲ τὸ ἀδελφός ἀνῆκει περισσότερο εἰς τὸν ἀδελφόν του, παρὰ εἰς τὰς ἀδελφάς του. Αὐτῆς τῆς ἰδέας εἶνε ὁ μικρὸς Μιμῆς.

Κάθε φορὰν ποῦ κατορθώνει νὰ τῷ δοθῇ ἡ ἀδεια, ὁ Μιμῆς χώνεται εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητέρας, κέρνει μίαν μικρὴν καρέκλα, τὴν βάζει κοντὰ εἰς τὴν κούνια, ἀναβαίνει ἐπάνω καὶ βλέπει μὲ χαρὰν καὶ θαυμασμὸν τὸ ἀδελφάκι του. Τῷ ὀμιλεῖ, κάμνω τὴν φωνὴν του ὅσον τὸ δυνατὸν σιγανῶν καὶ γλυκῶν, καὶ τῷ διηγῆται ἕνα σωρ εὐμορφα πράγματα. Δυστυχῶς τὸ ἀδελφάκι κοιμᾶται πᾶρα πολὺ καὶ σὰν ἐκπνῆσι δὲν θέλει οὔτε ν' ἀκούσῃ οὔτε νὰ ἰδῇ τίποτε. Θέλει μόνον νὰ κάμῃ κατὰ φθορέως μορφασμάς καὶ νὰ ταιριζῇ κατακόκκινον, ὡς νὰ ἦτο πολὺ πολὺ θυμωμένον ὁ Μιμῆς δὲν εἰμπορεῖ νὰ χωνεύσῃ αὐτὸν τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὅποιον τὸ μπεμπέ δέχεται τὰς περιποήσεις του. Εἰς μὰ τὴν τῷ λέγουσιν καὶ τῷ ξαναλέγουσιν ὅτι πρέπει νὰ ἔχη ὀλίγην ὑπομονὴν, ὅτι ὅστερ ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν ὁ μικρὸς θὰ τον κυττάζῃ καὶ ἀργότερα θὰ του χαμογαλῆ.

Ὁ Μιμῆς δὲν ἐνοεῖ τι θὰ πῇ ἄργότερα εὐρίσκειται εἰς τὴν ἡλικίαν ὅπου τὸ σὲ λίγὸ σημαίνει τ ὡ ρ α ε ὅ θ ὁ ς καὶ ἐξακολουθεῖ χωρὶς νὰ κουργάζεται, νὰ κάμῃ δὲ εἰμπορεῖ διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὸ μπεμπέ. Τὴν ἡμέραν λοιπὸν ποῦ τὸ ἀδελφάκι ἐκλείσει τὴν πρώτην του ἐβδομάδα, ὁ Μιμῆς ἔκρινε καλὸν νὰ ἐορτάσῃ τὸ εὐτυχές αὐτὸ γεγονός μὲ τὸν εἶη τῷ τρόπον. Ἐπῆρσε τὸς πλέον ὠραίους τοῦ ζωγραφίος, ἐπῆρσε τὸ καλλιτέρον του παιγνίδι (ἕνα εὐμορφο-προβατάκι ντυμένον μὲ ἀληθινὸ μαλλί,) καὶ μιά καὶ δύο εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητέρας.

«Τάκ! Τάκ!» εἶπε σιγανὰ ἀπέξω ἀπὸ τὴν θύραν, διότι, σημειώσατε, ὁ Μιμῆς δὲν κτυπᾷ ποτέ τὰς πόρτας τοῦ ἔρχεται εὐκολώτερον νὰ κάμῃ μὲ τὸ στόμα τ ἄ κ! τ ἄ κ! Ἐ, καθένας, βλέπετε, ἔχει τὴν συνήθειάν του. . .

Ἡ πόρτα ἀνοίγεται καὶ ὁ Μιμῆς ἐμβαίνει καταχαρούμενος μὲ τὰ ὠρατὰ του δῶρα. «Παιδάκι μου, τῷ εἶπεν ὁ πατέρας του, ὁ ὅποιος εἶχεν ἔλθῃ καὶ ἐκείνος νὰ δοῇ τὴν κληθῆ μαμά!» παιδάκι μου, δὲν μπορεῖς νὰ καθῆσαι ἐδῶ μὲ τὰ παιγνίδια σου. Ἡ μαμά θέλει ἡσυχία.

— Δὲν ἤθελά εἶδῶ γιὰ νὰ καθῆσω. Φέρνω αὐτὰ τὰ εὐμορφα πράγματα 'ς τὸ ἀδελφάκι μου, γιὰ νὰ ἰδῶ τὸ λοστὸνάντων ἂν θὰ εὐχαριστῆθῃ.»

Καὶ λέγων αὐτὰ ὁ Μιμῆς ἀναβαίνει ἐ-

πάνω εἰς τὴν καρέκλα (ἐπιχειρήσεις κάπως δύσκολοι, ὅταν ἔχη κανεὶς πινακίματα τὰ χέρια,) ἀραδιάζει τὰς ζωγραφίδας ἐπάνω εἰς τὸ μικρὸν προσκεφάλι καὶ εἰς τὸ σκέπασμα καὶ κρατεῖ τὸ προβατάκι μπροστὰ 'ς τὰ μάτια τοῦ μπεμπέ.

«Πάρε τα, ἀδελφάκι μου, ὄ! αὐτὰ σου τα χαρίζω. Κυττάζε τί εὐμορφὸς ζωγραφίδας, τί χρυσά, τί χρώματα! Κυττάζε καὶ αὐτὸ τὸ ὠρατὸν προβατάκι ποῦ κάμνει μ π ε ἰ μ π ε ἰ . . . Μπαμπά! αὐτὸ κείν δὲν ὅπου φέρεται. . . τὸ ἀδελφάκι δὲν θέλει νὰ κυττάζῃ. . . δὲν ἐνοεῖ λοιπὸν ὅτι τοῦ χαρίζω τὰς ζωγραφίδας μου; Μὰ τί πρέπει νὰ του δώσω γιὰ νὰ το εὐχαριστήσῃ;»

Ὁ Μιμῆς εἶνε πολὺ λυπημένος τὰ χεῖλη τοῦ φαίνονται σὰν νὰ θέλουν νὰ καταβῶν κάτω κάτω, ὡς τὸ πηγούνι. Εἰσέρρετε δὲ τὸ μορφασμὸς αὐτὸς εἶνε σημεῖον βαθυτάτης λύπης, ἡ ὁποία ὄχι σπανίως τελεόνοι μὲ δάκρυα. Καὶ αὐτὰς τὰς ἡμέρας ὁ Μιμῆς, ποῦ δὲν εἰμπορεῖ νὰ κάβεται ὄλη τὴν ἡμέραν, ὅπως ἄλλοτε, κοντὰ 'ς τὴν μητέρα του, εἶνε πολὺ μ ἡ μ ο υ ἀ π τ ο υ.

Τὸ παραμικρὸν τὸν φέρει εἰς ἀπελπίσιαν. «Παιδί μου, τῷ εἶπεν ὁ πατέρας, πῆγαινε νὰ σου φορέσουν τὸ καπέλο σου καὶ τὸ ἐπαναστοράκι σου' θὰ πάμε νὰ κάμουμε ἕνα περίπαιστο καὶ εἰς τὸ δρόμο θὰ σκεφθῶμε τί εἰμπορεῖς νὰ δώσῃς τῶρα εἰς τὸ ἀδελφάκι σου.»

Ὁ Μιμῆς ἐπαρηγορήθη γρήγορα καὶ ἔτρξε νὰ ἐτοιμασθῇ διὰ τὸν περίπαιστον.

«Ἄκουσε, παιδί μου ἤρχισεν ὁ πατέρας, ἄμα εὐρήθησεν εἰς τὸν δρόμον. Ἐδώσε δύο πολὺ σπουδαῖα πράγματα εἰς τὸ ἀδελφάκι σου. Πρῶτα-πρῶτα τὸ στομα Μ π ε μ π ε. Ἐπὶ δὲν εἶσαι πειὰ Μπεμπέ; εἶσαι εἰς τὸ Μιμῆς. Μπεμπές ὀνομάσθη τῶρα ὁ μικρὸς ἀδελφός σου.

— Ναι! καὶ τοῦ ταιριάζει πολὺ καλλιτέρα παρὰ σὲ μένα! εἶπε μὲ κάποιαν ὑπερηφάνειαν ὁ Μιμῆς. Ἐγὼ τῶρα εἶμαι πολὺ μεγάλο παιδί καὶ Μιμῆς μοῦ ἔρχεται καλά.

— Τοῦ παρεχώρησε λοιπὸν τὸ στομά σου ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν σου ἐταίριάζε πειὰ ἐσένα, τὸ δῶρόν σου δὲν ἔχει πολὺ μεγάλην ἀξίαν. Πρέπει νὰ τῷ παραχωρῆσῃς τῶρα μ' εὐχαριστήσῃν σου καὶ τὴν θέσιν σου κοντὰ 'ς τὴν μητέρα.

— Τὴ θέσιν μου 'ς τὸ δωμάτιον τῆς μητέρας μὰ αὐτὸ ἔως τῶρα ἦτον καὶ δωμάτιο δει κ ὀ μ ο υ! εἶπε μὲ κλαψιάρικη φωνὴ ὁ Μιμῆς, ἐνῶ τὰ χεῖλη τοῦ ἤρχισαν πάλιν νὰ καταβαίνωσιν. Καλὰ ἦσαν ἐγὼ ἐκεῖ 'ς τὸν προβατάκι μου! καὶ κάθε πρῶτ ἐπῆγγαινα εἰς τὸ μεγάλο κρεβάτι κ' ἐφιλοῦσα τὴν μητέρα. . . Ἐμένα δὲν μαρέσει νὰ εἶμαι μὲ τὴν Ἀννέτα ἢ Ἀννέτα δὲν εἶνε καλὴ σὰν τὴν μαμά!

— Ἡ Ἀννέτα εἶνε πολὺ καλὸ κορίτσι, εἶπεν ὁ πατέρας, καὶ θὰ σ' ἐπεριποιητῶ μὲ πολλὴν προθυμίαν ἀλλὰ σὺ δὲν ἔχεις καμμίαν ἀνάγκην, γιὰτί κοιμᾶσαι ὄλη τὴν νύκτα σὰν τὸ πουλάκι. Τὴν μαμά σου ἔχεις κατὰ νὰ τὴν φιλεῖς ὄλη τὴν ἡμέραν. Τὸ ἀδελφάκι σου δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε μὲ κανένα ἄλλον, παρὰ μὲ τὴν μητέρα του ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ τὸ γάλα τῆς τὴν νύκτα. Τέσσαρα χρόνια ἔμεινε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητέρας σου, τῶρα εἶνε ἡ σειρά τοῦ ἀδελφοῦ σου. Ἀφ'

οῦ λοιπὸν ἀγαπᾷς τόσῳ τὸ Μπεμπέ, καὶ θέλεις νὰ του χαρίσῃς κάτι τὸ καλὸ, πρέπει νὰ του δώσῃς τὴ θέσιν σου αὐτὴν μὲ εὐχαριστήσῃν, καὶ νὰ μὴν κλαῖς καὶ νὰ μὴ φωνάζῃς κάθε βράδυ, ὅπως κάμνει τῶρα ὀκτὼ ἡμέρας. Αὐτὸ δὰ ἦτο καλλιτέρον, παρὰ ἂν του ἐχαρίσῃς τὸ προβατάκι σου. Νά, ἡ φωνὴ σου γόες τὸ κατατράμαζαν τὸ καίμηνό καὶ ἐξύπνησε καὶ ἡ μητέρα, ποῦ μόλις εἶχε κοιμηθῇ.

— Τὶ ἄλλο μπορῶ νὰ του χαρίσω;

— Καὶ μίαν ἄλλην θέσιν ἀκόμη, τὴ θέσιν σου 'ς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας. Ὁταν ἡ μητέρα θὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι, πολὺ συχνὰ θὰ κρατῇ τὸ ἀδελφάκι σου 'ς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς, καὶ σένα δὲν θὰ μπορῇ νὰ σε κέρνῃ.

— Τότε λοιπὸν, εἶπεν ὁ Μιμῆς ἀναστεινάων, ἡ μητέρα δὲν θὰ εἶνε πειὰ μητέρα δικῆ μου. Εἶνε πολὺ κακὸς αὐτὸς ὁ ἀδελφός! εἶνα θέλει νὰ μοῦ τὰ πάρῃ. Δὲν θὰ μ' ἀγαποῦν πειὰ ἐμένα. Καλὰ μοῦ τὸ ἔλεγεν ἡ Ἀννέτα.

— Αὐτὸ που λές εἶνε πολὺ ἀνόητο! εἶπεν ὁ πατέρας. Τὰς ἀδελφάς σου τὰς κέρνει ἡ μητέρα 'ς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς: Ὅχι βέβαια. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ δὲν εἰμπορεῖς νὰ πῆς ὅτι δὲν τὰς ἀγαπᾷ. Ἡ καίμηνή νὰ μῆτέρα! Γιὰ φαντάσου τί θὰ ἐγίνετο ἂν ἔκρινε νὰ σηκώνη εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς ὅλους ὄσους ἀγαπᾷ: τὴν μητέρα τῆς, τὸν πατέρα τῆς, τὸν ἄνδρα τῆς, κ' ἀδέρφια τῆς καὶ τὰ τέσσαρά τῆς παιδιά! Ἐπὶ τῶρα πειὰ θὰ κάβεται 'ς τὴν καρεκλίαν σου. Ὅπως αἱ ἀδελφαὶ σου, κοντὰ 'ς τὴν μητέρα. Ἐπὶ θὰ εἰμπορῇς νὰ σηκῶσαι εὐκολώτερα, ὅταν θὰ σε στέλνῃ νὰ τῆς φέρῃς τίποτε. . .

— Μὰ σὰν μεγαλώη τὸ ἀδελφάκι, ἡ μαμά θὰ μπορῇ νὰ με σηκώνη δὲν εἶν' ἔτσι; ἠρώτησεν ὁ Μιμῆς, ὁ ὅποιος εὐκόλο εὐκόλο δὲν ἔρινε τὰς συνθηχίας του.

— Σὰν μεγαλώη τὸ ἀδελφάκι, εἶσαι ἀκόμη μεγαλήτερος. Τότε θὰ παίζεις ματὶ καὶ ματὶ θὰ πηγαίνετε εἰς τὸ σχολεῖο. Καὶ ἂν τύχῃ τίποτε εἰς τὸ δρόμο, κανένα σκυλί, κανένα κλησὸπαιδο καὶ φοβηθῇ ὁ ἀδελφός σου, εἶσαι δὲν τον προσέχῃς καὶ θὰ τον ὑπερασπίζῃς. . .

Αὐτὸ του ἄρεσει τοῦ Μιμῆ, γιὰτί εἶνε δυνατὸν παιδί καὶ ἔχει πολὺ θάρρος.

«Ναι, ναι, μπαμπά! λέγει ἀνορθῶνον τὸ σῶμα καὶ σφίγγω τὸς γρόντους, ἐγὼ θὰ τον προσέχω καλά!» καὶ νὰ ἰδῆς πὺς θὰ κτυπῶ τὰ κακὰ παιδιά ποῦ θὰ τον πειράζουσι!

— Ἐπειτα, καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ κυριώτερον, εἶπεν ὁ πατέρας, πρέπει παντοῦ καὶ πάντοτε εἶσαι νὰ διδῇς τὸ καλὸ παράδειγμα 'ς τὸν ἀδελφὸ σου. Ἄν εἶσαι καλός, ἂν εἶσαι φρόνιμος, ἂν εἶσαι εὐπειθής, ἂν δὲν λές ποτὲ κακὰ λόγια, τὸ ἴδιο θὰ κάμῃ καὶ ὁ μικρότερος.

— Ναι! καὶ ἔπειτα, εἶπεν ὁ Μιμῆς, ρίπτωσι πλάγια βλέμματα εἰς ἐν Ζαχαροπλαστεῖον, ἂν πενιάτω καμμίαν φορὰ πολὺ, καὶ μοῦ ἀγοράσετε κανένα γλύκισμα, δὲν θὰ τὸ φάγω ἔλω, ἀλλὰ θὰ δώσω τὸ μισὸ εἰς τὸν ἀδελφούλη μου!

Ὁ πατέρας ἤρχισε τὰ γέλια καὶ διὰ νὰ βοηθῆσῃ τὸν ἀγαπητόν του υἱὸν νὰ καταπῇ ὅλα ἐκεῖνα τὰ σοβαρὰ πράγματα ποῦ του εἶπε πρὸ ὀλίγου, τοῦ ἠγόρασε ἕνα με-

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΙΑΡ

ετελείωσαν. Με άλλους λόγους το λαμπρόν αυτό μυθιστόρημα του Δ εν ο γ ι ε ρ, εν από τα ωραιότερα, τα εϊφύστερα, τα διασκεδαστικώτερα και τα διδασκτικώτερα που εδημοσιεύσαμεν έως τώρα, συνεπληρώθη. Τα τελευταία καθυστέρησανταφυλλάδια της «Διαπλάσεως των Παίδων» του 1894 ετυπώθησαν και στέλλονται όλα μαζί σήμερον εις τούς συνδρομητάς του έτους εκείνου, οι οποίοι τα επερίμενον με τόσιν άνυπαμονόσιαν. Φανταζόμεθα πλέον την χαράν των !...

Και οι νέοι συνδρομηταί δύνανται νάποκτήσουν τον τόμον της «Διαπλάσεως» του 1894 συμπληρωμένον με τα δύο του μυθιστορήματα και με την πληθύν των διηγημάτων του, των ποιημάτων του και των εικόνων του, άντι δραχμών 7. άδεται, άντι δρ. 10 χρυσόδεται.

γάλο μεγάλο κ ό κ, το όποϊον δ άγαπητός υίός κατεβρόχθισα με μεγάλην μεγάλην δραξίν.

Μετά το γ λ υ κ ό αυτό διάλειμμα, έζηκολούθησεν δ περίπατος και ή συνομιλία. Αλλά τώρα την διευθύνει δ Μιμήης και εϊνε πλέον εύθυμος και έλαφρά. Έν τούτοις τά σοβαρά εκείνα δέν έλησημονήθησαν και άπόδειξις εϊνε ότι τδ έσπίας δ Μιμήης επήγε να κοιμηθῆ χωρίς φωνές και χωρίς κλάμματα προς μεγάλην χαράν όλων άνω πάντων της Άντιέτας, ή όποια κάθε βράδυ επέρνουσε μαζί του πολυ άσχημα.

ΔΕΑΝΑΡΟΣ ΞΕΝΟΤΙΜΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

- Κωστάκη, γιατί τδ Πάσχα τρώνε τά κόκκινα αυγά ;
- Όψο και ού, με τάλιτες κειά σου τώπα.
- Καί η μου είπες; Μου είπες δέν τρώρεις.
- Αί, αυτό εϊνε.

Ήστιάη υπό του Καστιλιό 71

- Δαιμόν Κωστή, πός ηγαινεϊς εις τήν τήν σου. Εϊσαι άπό τούς πρώτους;

= Ναι, πατέρα, εϊμαι ό τριακοστές πρώτος!

Ήστιάη υπό του Έρμιουτοδ

ΑΔΑΠΟΤΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Τους διαγωνισμούς τους προτεινω διά τούς συνδρομητάς μου, Κλέοθι και Βίτων. Άν εϊσθε και σεις συνδρομηταί, διατί τάχα να μη λάβετε μέρος ;

Με δσα φίλά και έν μου κλειστή τδ στόμα, Άττικῆ Νδξ, αδύνατον εϊνε να σωπησω, να μη διακηρύξω τήν εύγένειαν της ψυχῆς σου και τήν αγαθότητα. Ακούσατε, μικροί μου φίλοι. Εϊς τδ λαχυσίον μου ή Άττικῆ νδξ εκέρδησε μιαν συνδρομήν του 1897. Τῆ έσπειλα τήν απόδειξιν, άλλ' ή Άττικῆ Νδξ μου τήν επέστρεψε με μιαν επιστολή πληρη αγάπης εις τήν όποια μεταξυ των άλλων γράφει και τά εξής: « Όλοι έκραπε να σε συνδράμουν εις τδ ωραϊόν και ύψηλόν σου έργον. Μη σου κακοφαιή έν σου στέλλω όπως τήν απόδειξιν του 97. δέν εϊμπορώ να τήν δεχθώ, δέν το θέλει ή καρδιά μου, αγαπητή μου. Έθελα να ήδυνάμην να φανώ εις σε ώρλιμος και όχι να σοι στερήσω και εκείνο, τδ όποϊον δύναμαι να κάμω με μεγάλην μου ευχαριστήσιν.» - Πολυ, πολυ με συνεκίνησεν ή επιστολή σου, Άττικῆ Νδξ. Αλλά δυστυχώς δέν δύναμαι να κάμω άλλως! Άρ' ού το ήθέλησεν ή τύχη. θά με λαμβάνης τδ προσεχές έτος δωρεάν. Άν δε επιμένης να πληρώνης, τότε εϊμπορείς να έγγραψῆς συνδρομηταίαν κανένα πτωχό καρτεσάκι, από εκείνά που δέν εϊμπορώ να δώσων επτά δραχμάς

και δανείζονται τά φυλλάδια μου, δέν να με αναγνωσώσουν.

Άν ταιούτη εϊνε ή κλίσις σου, θαυμαστά τών Όραϊών Τεγγών, έν το θέλη ή πατήρ σου, διατί να μη γίνης ναυτικός; Λαμπρότατον στάθιον ! Θά σου παρατηρήσω όμως ότι ή αστυνομική δέν εϊνε επιστήμη. Ήκουσε ποτέ κανένα να σπουδάζη αστυνόμος ; Αστυνομός μάλιστα...

Αδ ένθυμούμαι πλέον τά ψευδώνυμά που μου εϊχει γράψῆ, Άρυσάτε. Όστε έν θέλῃς να εκλέω και δις τούς αδελφους σου, γράφε μου τα πάλιν. Εϊς ασπάζομαι όλους.

Ας εϊνε λοιπόν, Ελικωνίας Παρθέτε, εϊμεθα σύμφωνοι. Όλα εϊς γίνονται με μέτρον και ή νηστεία και ό χορός και ή διασκεδάσις και ή εργασία. Με μιαν συμφωνίαν όμως : Είς κάθε δξ μέτρα εργασίας, εϊς αναλογῆ έν μέτρον διασκεδάσις. Έχεις καμμίαν άντίρρησην ; Ελαίω εϊ σου έπίασε τώρα ό ποικιλάτος και ή ζήλεια. Έχεις αδίκον' έγώ τας φίλας μου δέν τας λησημονώ ποτέ.

Βλέπεις λοιπόν, Μαργαρίτα, πόσον κακά έκαμνε να παραποιήσαι κατά της Τύχης ; Ίδου ή καίτην πόσον σ' εύνοεί. Πρόσεξε να μην παραπονεθῆς άλλη φορά, να μη τήν δυσχεραστήσης, ώστε ή εύνοία της να εϊνε σταθερά. Ποις ηθεύρει έν ποτε δέν σε κάμη να κερδίσης και μεγαλύτερα πράγματα !

Σ' εύχαριστώ διά τούς θερμούς έκαίνους, Αδν Κιζώτη. Αύτό τδ ψευδώνυμον σου εξέλεξα. Ίσως θάνγγνωσας τδ βιβλίον και θά σου ήρσε πολυ, διά να προτεινῆς τοιούτων ψευδώνυμον' άλλ' εϊμαι βεβαία εϊτι δέν θά θελήσης ποτέ να μιμηθῆς τόν ήρωά του.

Μόνον δσα εγκρίνονται δημοσιεύονται. Άνδραϊτε Ηπειρώτα, και με τήν, σίρισαν των. Όστε εχε ύπομονήν και στέλλε μου πάντοτε να εκλέγω τά καλλίτερα. Τδ παιδικόν εκείνο πνεύμα, όπως το έστειλες δέν ήτο άξιον δημοσιεύσεως, ό Μίλας Αερός το διετύπωσε καλλίτερα. - Και έγώ με πολλήν άνυπαμονόσιαν περιμένω τδ κατά τε. Τ' συμβαίνει λοιπόν; Νά μην εϊσαι διόλου λυπημένος, Φοβῆς Απολλών, διότι δέν μου εκροξένησες καμμίαν σενενοχωρίαν. Άπεναντίας ή μακρά σου επιστολή μου ήραθε ένα σωρό πράγματά που δέν τα ήξουρα' και τδ κυριώτερον, εϊτι ό Παχός Τσάρος απήνησεν εις τήν ερώτησιν της φίλης μου. Εϊπέ τω όμως εϊτι έγώ δέν έλαβα καμμίαν απάντησιν. Ας λάβῃ τόν κόπον να μου τήν ευχαριστήσιν.

Τδ πιστεύω εϊτι δέν εϊνε καλκήσιν, Λεοντιμένη Τωμαρηγοτέ, δσα καλά μου γράφεις. Αλλ' αυτά ακριβώς αποδεικνύουν εϊτι εϊσαι καλό παιδί και αγαπῆς τας καλὰς αναγνώσεις. Άπό ένα γλινδ φυλλάκι στέλλει ή Διάπλασις εις τούς φίλους της Μαραθώνιον Δρόμον, - Άρθουον Κοϊν, - Αδραν τού Φαίλρου, - Παχόν Τσάρου, - Εύτυγη Θητην (ή όποια κλέπτει καιρὸν διά να με αναγνωσῆ και προσέθει εϊτι ή κλοπή αυτή δέν καταδικάζεται) - Μέλαρα Αερόν, Χαλασιάν Κόρου κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΕΚΗΣΕΙΣ

Δι' όλους στέλλονται μέχρι 22 'Απριλίου

152 Δεξιγυριφος.

Έν μόριον κ' έν τῶον μαζί εϊν συνδέσῃς, Ήραϊν τι και εύδοξς αυδς θάποτελέσῃς. Ήστιάη υπό του Τέμου των Αεσών.

153 Στοιχειόγραφος.

Πάν' οι κόποι μου χαμένοι, Βγάζω λά και βάζω νι. Ό αυτός εκείνος μένει; Δέν άκούει λά και νι. Ήστιάη υπό του Κουτου Σιαδού

154 Άναγραμματισμός.

Έχω πλούτη, άρχω, εϊμαι μέγας κύριος δε- Μή με άναγραμματισῆς. θά με τρέμ' ή άν- [σπίτης] θρωπότης

Εστιάη υπό Θερασούλλου Θ. Ζωιστοπούλου.

155 Σταυρός.

Διά των γραμμάτων ΝΞΣΠΑΔΟΟΙ σχηματί- σον σταυρόν έν των όνομάτων δύο νήσων άκο τελούμενον.

Ήστιάη υπό Γιωργίου Έμμ. Καρδαμάτη

156. Κυραμίς.

+ Νάνανικα καταστώσιν οι
+ σταυροί: δις γραμμάτων
+ αυτὰς ώστε νάναγνώσκει-
+ ται τόνμα νήσου των
+ . . . + . . . + . . . + . . .
Κυκλάδων' αι 6 στιγ-
μαι της βάσεος μετά του έν τω μέσῳ αυτών
σταυρού νάποτελέσῃ ετόνομα Ισθμού, αι υπε-
ράνων αυτών 4 ετόνομα βασιλείας της Πελοίας
και αι υπεράνω αυτών 2 ετόνομα κτηνού.

Ήστιάη υπό του Άρχιεπισκόπου Θεμιστοκλέους

157-158 Κεκρυμμένα όνόματα πόλεων

1. Οι έναρτοι και καλοί όνομα καλόν έχουσι.
2. Ό σύ μισείς έτέρω μη ποιήσεις.

Ήστιάη υπό Θερασούλλου Θ. Ζωιστοπούλου

159-165. Παιδικόν γράμμα.

Δι' άντικαταστάσεως ενός πνευδηποτε γράμμα-
τος εκάστης των κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου,
πάντοτε τού αυτού, να σχηματισθώσιν άλλαι τό-
σαι λέξεις :

Νότος, Δικος, θέλος, γάμος, Κύπρος.

Ήστιάη υπό του Μαραθίου Δρόμου

164. Συλλαβική άκροστιχίς.

Δι' αρχικαι συλλαβαι των ζητούμενων λέξεων ά-
ποτελούσι τδ όνομα μίος των Άρκαϊών.
1, Νηρης, 2, Άρχαίος βασιλεύς, 3, Θεός της
αρχαιότητος, 4, Νησος των Κυκλάδων.

Ήστιάη υπό της Ήλληνας, Καλλιέτηδος

165 Έλληνοσυσφύμιον.

Οου-ι-ει-ι-αη- -Οου-αη-ει-ει-ειη. - Οου-
ειη-ει-ο-ο-ο. -Οου-α-ε-ο-ουεια-αη.
Ήστιάη υπό Πέτρου Μ. Ελιάρη

166. Φωνηεντόλοπον.

π-ε-πρ-ε-νρ-'-Δπ-ο-σ-οδν-ο-τ-δκν-γδν
-τς-τς.
Ήστιάη υπό του Άρχιεπισκόπου Θεμιστοκλέους

ΛΥΣΕΙΣ

των πνευματικῶν άσκησεων της 27 'Ιανουαρίου 1896.

- 51. Κρητίς (Κρήτη, εϊς). - 52. Φάρος, λάρος. -
- 53. Ό λόγος - 54. Έλένη - 55. Κ Π -
- 56 - 58. 1. Χαιρος, 2. ΑΡ Π Α
- Λύκος, 3. Βούς. - 59 - 62. Τῆ Δ Ν
- προσθήκη των γραμμάτων σ και τ
- σχηματίζονται αι λέξεις : κάστωρ, Μ Μ
- σκάνιος, μαστός, τέτρα. - 63. Ό Α Λ Δ Α
- Ίγνός. - 64. Διαφύρον καθότι ό Ι Σ
- δέν ράπτεις μίος ένδου. ό δε κλέπτης μίς
- γ δ υ ν ε ι. - 65. Μονόλογος. - 66. ΑΡ Η Ξ,
- ΙΡ Ι Ξ (1, Δ Σωτός, 2, Ρηνόκροτος, 3, ΗΡ Α-
- κλής, 4, Σίτος). - 67. Τά καλά κόποι
- κτώνται.